

Livmoderens udviklingsrum

Naturens junglelov, fødekæden, rummer ingen barmhjertighed. Uskyldig er den, men også ubarmhjertig. Det er helt i orden for alle andre skabninger, men ikke for os. Vi er for stærke, vil udrydde alt og alle, og også os selv, hvis styrken ikke reguleres.

Evnen til barmhjertighed, til næstekærlighed, til indlevelse i næstens smerte, er vejen til denne forandring af vores egen natur. Og indlevelse i andres smerte, i deres indre nød og pine, forudsætter erfaring. Vi må have mærket smerten i os selv - lidelsens realitet.

Medfølelse forudsætter en indre erfaring med smertens tunge åg.

Fostret får erfaring med smerten allerede i moders liv. Det lever jo i hendes indre, en verden på godt og ondt. Hun rummer også smerte. Den smerte mærker fostret, for smerten er som glæden overalt i hendes væsen, i hendes hele natur.

Livmoderen er en del af helheden. Den præges af moderens helhed, som alt andet i sind og krop. Det er en illusion at tro, at livmoderen er uafhængig - en rugekasse som er upåvirket af moderens hele væsen. Den beskytter mod meget, men helheden mærkes.

Moderens hele væsen præger fostret stærkt. Dér begynder smerten, og "arvesyndens" tunge åg. Derfor er det svært at slippe fri af byrden.

Hjerte rimer på smerte

Den biologiske, psykologiske og sociale arv flyder sammen i livmoderens udviklingsrum. Det hele begynder her.

Moderens angst for mænd og for det maskuline formidles her til fostret, præger fostrets væsen. Det aktiverer en indre konflikt i fostrets udviklingsproces, den konflikt vi kender fra Adams og Evas tid. Vores angst for os selv og for det andet køn, vores skyggesider, grundlægges her.

Den dybe, skjulte smerte, som videreføres fra generation til generation, begynder dér, og dér må du tilbage for at blive fri. Du må mærke den tidlige konflikt med din mor i livmoderens rum. Du må mærke, at du lå badet i hendes angst og smerte såvel som hendes lys og kraft. Først da kan du blive fri.

Livmoderen skaber liv. Den tager også liv. Moderens angst og smerte begrænser fostrets mulighed for vækst og indre frihed.

Fostret får den første erfaring med hjertets dybe sorg, at hjerte rimer på smerte, at livet også er svært. Fostret og den nyfødte har dog oftest store reserver af livskraft og glæde at tære på, så barnet fødes med en glæde og frihed, som vi har glemt.

Men forældrenes tyngde, deres indre ufrihed, ligger i hjemmets atmosfære, i deres måde at være på, i udstrålingen fra deres væsen, som omgiver børnene om dagen og om natten. Den atmosfære af tyngde, af smerte i det skjulte og mere åbenlyst, som også er i hjemmet, tynger barnet ned, begrænser barnets glæde.

Det får sit kors at bære. Det gør vi alle, men tyngden varierer meget, som glæden og legen gør i hjemmets atmosfære.